

“मीठे बच्चे- मनमनाभवको वशीकरण मन्त्रबाट नै तिमी मायामाथि विजय प्राप्त गर्न सक्छौ, यही मन्त्र सबैलाई याद दिलाऊ ।”

प्रश्न:- यस बेहदको ड्रामामा सबैभन्दा शक्तिशाली (जबरदस्त) लेबर (नोकर) को-को हुन् र कसरी ?

उत्तर:- यस पुरानो दुनियाँको सफाई गर्ने सबैभन्दा शक्तिशाली लेबर (नोकर) हो प्राकृतिक प्रकोप । धर्ती हल्लिन्छ, बाढी आउँछ, सफाई हुन्छ । यसको लागि भगवान्ले कसैलाई निर्देशन दिनुहुन्न । पिताले बच्चाहरूको विनाश कसरी गर्छन् । यो त ड्रामाको पार्ट हो । रावणको राज्य हो नि, यसलाई दैवी प्रकोप भनिँदैन ।

ओम् शान्ति । बाबाले नै बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मनमनाभव । यस्तो होइन, बच्चाहरू बसेर बाबालाई सम्झाउन सक्छन् । बच्चाहरूले भन्दैनन्- शिवबाबा, मनमनाभव । होइन । हुन त बच्चाहरू आपसमा बसेर छलफल गर्छन्, राय निकाल्छन् तर जुन मूल महामन्त्र छ, त्यो त बाबाले नै दिनुहुन्छ । गुरुहरूले मन्त्र दिन्छन् । यो चलन कहाँबाट निस्क्यो ? यहाँ बाबा जसले नयाँ सृष्टि रचनुहुन्छ, उहाँले नै पहिलो मन्त्र दिनुहुन्छ मनमनाभव । यसको नाम नै हो वशीकरण मन्त्र अर्थात् मायामाथि विजय प्राप्त गर्ने मन्त्र । यो कुनै मनमनै जन्नुपर्दैन । यो त बुझाउनुपर्ने हुन्छ । बाबाले अर्थ सहित सम्झाउनुहुन्छ । छन त गीतामा छ तर अर्थ कसैले पनि बुझ्दैनन् । यो गीताको प्रसंग (एपीसोड) पनि हो । तर केवल नाम परिवर्तन गरेका छन् । भक्ति-मार्गमा कति ठूला-ठूला पुस्तक आदि बन्छन् । वास्तवमा यो त मौखिक रूपमा बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । बाबाको आत्मामा ज्ञान छ । बच्चाहरूको पनि आत्माले नै ज्ञान धारण गर्छ । बाँकी केवल सहज रूपमा सम्झाउनको लागि यी चित्र आदि बनाइन्छ । तिमी बच्चाहरूको त बुद्धिमा यो सारा ज्ञान छ । तिमी जान्दछौ- अवश्य आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो अरू कुनै खण्ड थिएन । पछि फेरि यी खण्ड थपिएका हुन् । त्यसैले ती चित्र पनि एक कुनामा राख्नुपर्छ, जहाँ तिमीले देखाउँछौ, जब भारत वर्षमा यिनको राज्य थियो तब अरू कुनै धर्म थिएन । अहिले त कति धेरै धर्म छन् फेरि यी सबै रहँदैनन् । यो हो बाबाको योजना । ती विचराहरूलाई कति चिन्ता छ । तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- यो त बिल्कुल ठीक छ । लेखिएको पनि छ- बाबा आएर ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नुहुन्छ । के को ? नयाँ दुनियाँको । जमुनाको किनारा (कण्ठा) मा हुन्छ राजधानी । त्यहाँ एउटै धर्म हुन्छ । वृक्ष एकदम सानो हुन्छ, यस वृक्षको ज्ञान पनि बाबाले नै दिनुहुन्छ । चक्रको ज्ञान दिनुहुन्छ, सत्ययुगमा एउटै भाषा हुन्छ, अरू कुनै भाषा हुँदैन । तिमीले सिद्ध गर्न सक्छौ- एउटै भारत थियो, एउटै राज्य थियो, एउटै भाषा थियो । स्वर्गमा सुख-शान्ति थियो । दुःखको नाम-निशान थिएन । स्वास्थ्य, सम्पत्ति र खुशी (हेल्थ, वेल्थ, हेपीनेस) सबै थियो । दुनियाँ नयाँ थियो तब आयु पनि धेरै लामो थियो किनकि पवित्रता थियो । पवित्रतामा मनुष्य तन्दुरुस्त रहन्थे । अपवित्रतामा हेर मनुष्यहरूको के हालत हुन्छ । बस्दा-बस्दै अकालमा मृत्यु हुन्छ । युवाहरू पनि मर्छन् । कति धेरै दुःख हुन्छ । त्यहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन । आयु पूरा हुन्छ । पूरा आयु अर्थात् वृद्धावस्थासम्म कोही पनि मर्दैनन् ।

कसैलाई पनि सम्झाउँदा यो कुरा बुद्धिमा राख्नुपर्छ- बेहदका बाबालाई याद गर्नुहोस्, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँ नै सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । तिमीहरूको साथमा त्यो नक्शा हुनुपर्छ तब नै सिद्ध गरेर सम्झाउन सक्नेछौ । आजको नक्शा यो हो, भोलिको नक्शा यो हो । कसैले त राम्ररी सुन्दछन् पनि । यो पूरा सम्झाउनुपर्छ । यो भारत अविनाशी खण्ड हो । जब यो देवी-देवता धर्म थियो तब अरू कुनै धर्म थिएन । अहिले त्यो आदि सनातन देवी-देवता धर्म छैन । यी लक्ष्मी-नारायण कहाँ गए, कसैले बताउन सक्दैन । बताउने तागत कसैमा छैन । तिमी बच्चाहरूले राम्ररी रहस्ययुक्त कुरा सम्झाउन सक्छौ । यसमा अलमलिन पर्दैन । तिमीले सबै कुरा जान्दछौ र फेरि दोहोर्‍याउन पनि सक्छौ । तिमीले कसैसँग पनि सोध्न सक्छौ- यी कहाँ गए ? तिम्रो प्रश्न सुनेर चकित हुनेछन् । तिमीले त निश्चयसँग बताउँछौ, कसरी यिनले पनि ८४ जन्म लिन्छन् । बुद्धिमा त छ नि । तिमीले तुरुन्तै भन्न सक्छौ- सत्ययुग नयाँ दुनियाँमा हाम्रो राज्य थियो । एउटै आदि

सनातन देवी-देवता धर्म थियो । अरू कुनै धर्म थिएन । सबै कुरा नयाँ (एभरीथिंग न्यू) । हरेक चीज सतोप्रधान हुन्छ । सुन पनि कति अथाह हुन्छ । कति सजिलै निस्कन्छ होला, जो फेरि ईट, भवन आदि बन्छन् होला । त्यहाँ त सबै कुरा सुनका हुन्छन् । खानी सबै नयाँ हुन्छ नि । नक्कली (इमिटेशन) त निकाल्दैन् किनकि सक्कली (रीयल) धेरै हुन्छ । यहाँ सक्कलीको नाम छैन । नक्कलीको कति प्रभाव छ । त्यसैले भनिन्छ भूटी माया, भूटी काया... । सम्पत्ति पनि भूटो छ । हीरा-मोती यस्ता-यस्ता प्रकारका निस्कन्छन् जो थाहा पनि हुँदैन, सत्य हो वा भूटो हो ? शो (देखावटी) यति हुन्छ जो चिन्न पनि सकिदैन— भूटो हो वा साँचो ? त्यहाँ त यी भूटा चीज आदि हुँदैनन् । विनाश भएपछि सबै माटोमा मिसिन्छ । यति ठूला-ठूला पत्थर, हीरा आदि घरमा लगाउँछन् । ती सबै कहाँबाट आए होलान् ? कसले काट्छ होला ? इन्डियामा पनि विशेषज्ञ (एक्सपर्ट) धेरै छन्, होशियार हुँदै जानेछन् । फेरि त्यहाँ यो होशियारी लिएर आउनेछन् नि । मुकुट (ताज) आदि केवल हीराका मात्र कहाँ बन्छन् र ! ती त बिल्कुल शुद्ध (रिफाइन) सच्चा हीरा हुन्छन् । यो बिजुली, टेलिफोन, मोटर आदि पहिले केही थिएन । बाबाको यस जीवनमा नै के-के निकलेका हुन् ! यी सबै कुरा निस्केको १०० वर्ष भएको छ । त्यहाँ त ठूला विशेषज्ञ हुन्छन् । अहिले सम्म सिकिरहेका छन् । होशियार हुँदै जान्छन् । यो पनि बच्चाहरूलाई साक्षात्कार गराइन्छ । त्यहाँ हेलीकप्टर पनि पूर्ण सुरक्षित (फुल प्रुफ) हुन्छन् । बच्चाहरू पनि बडो सतोप्रधान, तीक्ष्ण बुद्धिका हुन्छन् । केही समयपछि हेर, तिमीलाई सबै साक्षात्कार भइरहनेछ । जसरी आफ्नो देशको नजिक आइपुग्दा वृक्षहरू देखिन्छन् नि । भित्र मनमा खुशी हुन्छ, अब त घर आयो कि आयो । अब आइपुग्नै लागेका छौं । अन्त्यमा तिमीलाई पनि यस्तै साक्षात्कार भइरहनेछ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्— अति प्यारा (मोस्ट बिलवेड) बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ नै परम आत्मा । उहाँलाई सबैले याद पनि गर्छन् । भक्तिमार्गमा तिमीले पनि याद गर्थ्यौं नि परमात्मालाई । तर यो थाहा थिएन— उहाँको आकार ठूलो छ वा सानो छ । गायन पनि छ— *चमकता है अजब सितारा भूकटी के बीच में...* त्यसैले अवश्य बिन्दु समान हुनुहुन्छ । उहाँलाई नै भनिन्छ सुप्रिम आत्मा अर्थात् परमात्मा । उहाँमा विशेषता त सबै छन् । ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, के ज्ञान सुनाउनुहुन्छ ? उहाँले जब सुनाउनुहुन्छ तब त थाहा हुन्छ नि । तिमी पनि पहिले कहाँ जानेका थियौ र ! केवल भक्ति मात्र जान्दथ्यौ । अहिले त सम्झन्छौ, आश्चर्य छ, आत्मालाई पनि यी आँखाबाट देख्न सकिदैन । त्यसैले बाबालाई त बिर्सिन्छ । ड्रामामा पार्ट नै यस्तो छ जसलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ उनको नाम राख्छन् तर बनाउनेको नाम मेटाइदिन्छन् (गुम गरिदिन्छन्) । कृष्णलाई त्रिलोकीनाथ, वैकुण्ठनाथ भनिदिएका छन्, अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । केवल बढाई-चढाई गर्छन् । भक्ति मार्गमा अनेकौं कुरा बनाएका छन् । भन्दछन्— भगवान्मा यति तागत छ, उहाँ हजारौं सूर्य जस्तो तेजोमय हुनुहुन्छ, सबैलाई भस्म गर्न सक्नुहुन्छ । यस्ता-यस्ता कुरा बनाएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले बच्चाहरूलाई कसरी जलाउन सक्छु ! यो त हुन सक्दैन । बच्चाहरूलाई पिताले विनाश गर्छन् र ? गर्दैनन् । यो त ड्रामाको पार्ट हो । पुरानो दुनियाँ खतम हुनेछ । पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि यी प्राकृतिक प्रकोप सबै नोकर (लेबर्स) हुन् । कति ठूला लेबर छन् । यस्तो पनि होइन यिनीहरूलाई बाबाको निर्देशन छ— विनाश गर । होइन, तुफान आउँछ, अनिकाल पर्छ । भगवान्ले यसो गर भनेर कहाँ भन्नुहुन्छ र ! कहिल्यै भन्नुहुन्न । यो त ड्रामाको पार्ट हो । बाबाले बम्ब बनाऊ भनेर भन्नुहुन्न । यो सबैलाई रावणको मत भनिन्छ । यो बनि-बनाउ ड्रामा हो । रावण राज्य हो त्यसैले आसुरी बुद्धि बन्छन् । कति मर्छन् । आखिरमा सबै जलाइदिन्छन् । यो बनि-बनाऊ खेल हो, जुन दोहोरिन्छ । तर यस्तो होइन— शंकरले आँखा खोल्नाले विनाश हुन जान्छ, यसलाई दैवी प्रकोप पनि भनिदैन । यो प्राकृतिक नै हो ।

अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमत दिइरहनुभएको छ । कसैलाई दुःख आदि दिने कुरा नै होइन । बाबा त हुनुहुन्छ नै सुखको बाटो बताउने । ड्रामा योजना अनुसार भवन पुरानो हुँदै जान्छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— यो सारा दुनियाँ पुरानो भइसकेको छ । यो समाप्त हुनुपर्छ । हेर आपसमा कसरी लड्छन् ! आसुरी बुद्धि छन् नि । जब ईश्वरीय बुद्धिका हुन्छन् तब कुनै पनि मार्ने आदिको कुरा हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म त सबैको पिता हुँ । मेरो सबैसँग प्यार छ । बाबाले देख्नुहुन्छ— यहाँ, तर नजर अनन्य बच्चाहरूतिर जान्छ, जसले बाबालाई

धेरै प्रेमले याद गर्छन् । सेवा पनि गर्छन् । यहाँ बसेर पनि बाबाको नजर सेवाधारी बच्चाहरूतिर जान्छ । कहिले देहरादून, कहिले मेरठ, कहिले दिल्ली... जो बच्चाहरूले मलाई याद गर्छन् म पनि उनीहरूलाई याद गर्छु । जसले मलाई याद गर्दैनन् तिनीहरू सबैलाई पनि याद गर्छु किनकि मैले सबैलाई लिएर जानु छ । हो, जसले मद्दारा सृष्टि-चक्रको ज्ञान बुझ्दछन् नम्बरवार, तिनीहरूले फेरि उँच पद पाउने छन् । यो बेहदको कुरा हो । ती टिचर आदि हदका हुन् । उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका । त्यसैले बच्चाहरू भित्र कति खुशी हुनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ—सबैको पार्ट उस्तै हुन सक्दैन, यिनको त पार्ट थियो । तर अनुसरण गर्ने करोडौंमा कोही निस्के । भन्दछन्—बाबा, म ७ दिनको बच्चा हुँ, एक दिनको बच्चा हुँ । त्यसैले साना बच्चा भए नि । त्यसैले बाबाले हरेक कुरा सम्झाइरहनुहुन्छ । नदी पनि अवश्य पार गरेर आएका थिए । बाबा आउनासाथ ज्ञान शुरू भएको हो । उहाँको कति महिमा छ । त्यो गीताको अध्याय त तिमीले जन्म-जन्ममा कति पटक पढ्यौ होला । अन्तर हेर कति छ । कहाँ कृष्ण भगवानुवाच, कहाँ शिव परमात्मा उवाच । रात-दिनको फरक छ । अब तिम्रो बुद्धिमा छ—हामी सत्यखण्डमा थियौ, सुख पनि धेरै देख्यौ । ३/४ सुख देख्यौ । बाबाले सुखको लागि ड्रामा बनाउनुभएको हो, न कि दुःखको लागि । तिमीलाई त पछि यो दुःख मिल्छ । लडाईँ त यति चाँडै हुन सक्दैन । तिमीलाई धेरै सुख मिल्छ । आधा-आधा भए पनि त्यति आनन्द रहँदैन । साढे तीन हजार वर्ष त कुनै लडाईँ हुँदैन । बिमारी आदि हुँदैन । यहाँ त हेर बिमारी पछि बिमारी लाग्छ । सत्ययुगमा यस्ता कीरा आदि कहाँ हुन्छन् र जसले अन्न खाउँछन् । त्यसैले त्यसको नाम नै हो स्वर्ग । त्यसैले विश्वको नक्शा पनि तिमीले देखाउनुपर्छ तब बुझ्न सक्छन् । वास्तवमा दुनियाँ यस्तो थियो, अरू कुनै धर्म थिएन । फेरि नम्बरवार धर्म स्थापना गर्नेहरू आउँछन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई विश्वको इतिहास-भूगोल थाहा भएको छ । तिमी बाहेक अरू सबैले भनिदिन्छन् नेति-नेति, हामी बाबालाई जान्दैनौ । भन्छन्—उहाँको कुनै नाम, रूप, देश, काल नै छैन । नाम रूप नभएपछि फेरि कुनै देश पनि हुन सक्दैन । केही पनि बुझ्दैनन् । अब बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो यथार्थ परिचय दिनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं अपार खुशीमा रहनको लागि बेहदका बाबा, जसले बेहदको कुरा सुनाउनुहुन्छ, उहाँको स्मरण गर्नु छ र बाबालाई अनुसरण गर्दै चलनु छ ।
- २) सधैं तन्दुरुस्त रहनको लागि पवित्रतालाई अपनाउनु छ । पवित्रताको आधारबाट स्वास्थ्य, सम्पन्नता, सुख (हेल्थ, वेल्थ र हेपीनेस) को वर्सा बाबाबाट लिनु छ ।

वरदानः— तीन स्मृतिको तिलकद्वारा श्रेष्ठ स्थिति बनाउनेवाला अचल-अडोल भव

बापदादाले सबै बच्चाहरूलाई तीन स्मृतिको तिलक दिनुभएको छ—पहिलो, स्व को स्मृति फेरि बाबाको स्मृति र श्रेष्ठ कर्मको लागि ड्रामाको स्मृति । जसमा यी तीन स्मृति सधैं छ, उनको स्थिति पनि श्रेष्ठ हुन्छ । आत्माको स्मृतिको साथै बाबाको स्मृति र बाबाको साथै ड्रामाको स्मृति अति आवश्यक छ किनकि कर्ममा यदि ड्रामाको ज्ञान छ भने तल-माथि हुन सक्दैन । जति पनि भिन्न-भिन्न परिस्थिति आउँछ, त्यसमा अचल-अडोल रहनेछन् ।

स्लोगनः— दृष्टिलाई अलौकिक, मनलाई शीतल र बुद्धिलाई दयावान् (रहमदिल) बनाऊ ।

✽ **शब्दार्थः—** १) अनन्य बच्चा—विशेष, खास, विशिष्ट